

İmanda doğru olmak

Adana'dan okuyucumuz: "İman ile hayatımız nasıl bütünlük kazanacak? Kabre imanla girmeyi nasıl sağlayabiliriz?"

Süfyan İbnu Abdullah es-Sakafî (ra) anlatıyor: "Dedim ki: Ey Allah'ın Resûlü, bana İslâm hakkında öyle bir bilgi ver ki, bana yetsin ve sizden başka hiç kimseye İslâm'dan sormaya ihtiyaç bırakmasın"

Resûlullah Efendimiz (asm) şu cevabı verdi:

"Allah'a îmân ettim de; ve sonra dosdoğru ol"1

İşte bütün mesele bu: "'Allah'a iman ettim' demek; sonra dosdoğru olmak!"

Dosdoğru olanlar, yapmakla yükümlü oldukları emirleri kavramakta gecikmezler. Doğruluk, bu kimselerin rehberleri olur. Kalplerinde önce imanla doğruluk bütünleşmiştir.

Fakat şeytan başımızdadır; görevini yapacaktır; bizi dosdoğru çizgimizden saptırmak, istikametimizi bozdurmak, ayağımızı kaydırmak, bizi sırat-ı müstakîmden alıkoymak ve bizi Allah'ın rızasının uzağına atmak için var gücüyle, ama var gücüyle şeytan çalışıyor. Kur'ân'ın en öncelikli uyarısı da, şeytana aldanmamak hakkındadır nitekim. Kur'ân o kadar nettir ki bu konuda; şöyle buyuruyor: "Ey Âdemoğulları! Size 'Şeytana tapmayın! Çünkü o sizin apaçık düşmanınızdır' demedim mi? Ve 'Bana ibadet ediniz. Doğru yol budur!' demedim mi? Şeytan sizden pek çok toplulukları kandırdı. Hâlâ akıl erdiremiyor musunuz?"2 İmandan sonra amel-i salihde muvaffak olmak, mü'minin hayatında önemli bir yükümlülüktür. Amel-i sâlihi yaşamak, esasen dosdoğru olmak demektir. Çünkü amel-i sâlih esaslarını belirleyen, imanla bağlandığımız Rabbimizden başkası değildir. Öyleyse içimizdeki doğruluk bizi Allah'ın emirlerine uymaya, yasaklarından kaçınmaya, yani amel-i salih uygulamaya götürür. Amel-i salih yaşamak, Cennete girmek kadar lezzetlidir. Çünkü her amel-i salih birer Cennet amelidir.

Peki, amel-i salih aykırı davranışlarımız olmaz mı? Kendimizi günahsız mı bilmeliyiz? Hayır! Çünkü beşeriz ve insanız. Kendimizi günahsız bilemeyiz. Esasen

kendini günahsız bilmek, ciddî bir yanılmadır. Fakat günahlarımız karşısında Allah'ın Âzafûr, Gaffar, Tevvâb, Afüvv, Settâr olduğunu aklımızdan çıkarmamalı; günahlarımızdan muhakkak pişmanlık duymayı ve muhakkak Allah'a sığınmayı ihmal etmemeliyiz.

Bir hadislerinde “Lâ ilâhe illallah diyen Cennete girer”³ buyuran Peygamber Efendimiz (asm), bir diğer hadislerinde “İmanınızı lâ ilâhe illallah sözüyle tazeleyiniz”⁴ buyurmuştur. Demek ömrümüz oldukça imanımızı her an tazelemek ve taze tutmak önemli bir yükümlülük hâlini alıyor. Yaşadığımız sürece imanı her an tazelemenin ve taze tutmanın gerekçesini açıklayan Bedüzzaman Hazretleri; insanın her âleminin her yeni zaman biriminde değiştiğini, değişen her âlemde imanını taze tutmasının vazgeçilmez bir aktivite olduğunu, çünkü insanın her an farklı olaylarla yüz yüze bulunduğunu ve farklı olaylara farklı tepkiler verdiğini ve farklı tecellilere farklı duygularla yaklaştığını, bu farklı tepkilerin imanı zedelememesi için “her farklı anda” imanın yaşanması gerektiğini, bunun için de her farklı anda inanarak “lâ ilâhe illallah” demenin bir zaruret halini aldığını bildirmiştir. Üstad Saîd Nursî'ye göre, nitekim insan her yıl, hatta her gün, hatta her saat farklı birer fert sayılmaktadır. Yani insanın hem şahsı, hem âlemi her yıl, her gün, her saat değişmekte ve yenilenmektedir. Öyleyse insan her değişen yeni âleminde imanını da yenilemeye muhtaç ve mecbur bulunmaktadır.⁵

İmanımızı tahkikî derecede kazanmak hedefimiz olmalı. Kabre imanla girmek böylece kolaylaşmış olur. Bunun yolu asrımızda Risâle-i Nur'dan geçiyor. Risâle-i Nur okumak Allah'ın izniyle iman-ı tahkikîyi kazandırıyor. İman-ı tahkikî doğrudan amele yansıyor, amel-i salih olarak ortaya çıkıyor ve insanı takva sahibi kılıyor. Bu da bizim eşsiz Cennet lezzetini dünyada tatmamız demektir.

İman, ömrün sonuna kadar amel-i salih olarak davranışlarımızı disipline eder; amel-i sâlih de imanımızı arttırır ve inkişaf verir. Yani imanla amel-i salih ömrün sonuna kadar birbirini besler ve takviye eder. Bu süreçte iken gelen Azrail (as) ise, insanın ruhunu inşallah imanla teslim alır.

Bedüzzaman Hazretleri, Allah'a iman içerisinde bir an yaşamamanın, imansız binler sene yaşamaya bedel olduğunu, bir an Allah'ın rızası dairesinde bulunmanın, hadsiz varlık nurlarını kazandıracağını muhtelif Risâlelerde vurgular.⁶ Peygamber Efendimiz'in (asm), “Kim ki son sözü lâ ilâhe illallah olursa Cennete girer” hadisinin tefsiri mahiyetinde bir iman müjdesidir bu. Yani esas olan Allah'a imanın farkında olmak, şuurunda bulunmak, Allah korkusunu dem ve damarlarımıza kadar yaşamaktır. Esas olan ömrümüz kaldıkça bu imanda sadık kalmak ve son nefesimizi Allah'a iman içerisinde teslim etmektir.

Dipnotlar:

1- Müslim, İman 62, (38);

2- Yâsîn Sûresi, 36/60, 61, 62;

3- Riyâzu's-Sâlihîn, 416;

4- et-Terhib ve't-Terğib, 2/415;

5- Mektûbât, s. 319; 6- Mektûbât, s. 280; Lem'alar, s. 256